

sygn. akt XII K 241/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

o.2.Dnia 28 marca 2022 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	<i>sędzia Agnieszka Wysokińska – Walczak</i>
Ławnicy:	<i>Mateusz Zakolski</i> <i>Stanisława Janas</i>
Protokolant:	sekr. sąd.Dominika Hara

przy udziale Prokuratora: Pauliny Klimaszewskiej – Prokop

po rozpoznaniu w dniach: 4 lutego 2022 roku, 28 lutego 2022 roku
i 23 marca 2022 roku

na rozprawie sprawy

K. G. (1) (G.), syna J. i W. z domu K., urodzonego w dniu (...) w W.

oskarżonego o to, że:

w dniu 31 maja 2021 r. w W., przy ulicy (...), działając

w zamiarze bezpośrednim, usiłował spowodować u A. N. ciężki uszczerbek na zdrowiu pod postacią choroby realnie zagrażającej życiu, w ten sposób, że posługując się nieustaloną bronią śrutową postrzelił ww. pokrzywdzonego w okolice odcinka lędźwiowego kręgosłupa, lecz zamierzonego celu nie osiągnął

z przyczyn od niego niezależnych, wskutek czego A. N. doznał obrażeń ciała w postaci złamania górnej krawędzi masy bocznej lewej kości krzyżowej oraz złamania wyrostka poprzecznego lewego L5, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jego ciała na okres powyżej 7 dni, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k.

w przeciagu 5 lat po odbyciu w okresie od 20 sierpnia 2014 r. do 2 lipca 2018 r.

kary czterech lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Woli w Warszawie z dnia 24 listopada 2011 r. w sprawie o sygn.

III K 553/09 za popełnienie umyślnego przestępstwa z art. 13 § 1 k.k.

w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

w zw. z art. 64 § 1 k.k.

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

orzeka

1. ***oskarżonego K. G. (1)*** uznaje za winnego popełnienia czynu z a/o i na podstawie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. skazuje go a na podstawie art. 14§1 kk

w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k w zw. z art. 62 kk wymierza karę 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności, którą oskarżony winien odbyć w systemie terapeutycznym;

2. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu K. G. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w przedmiotowej sprawie, tj. od dnia 18 czerwca 2021 roku godz. 16:00 do dnia 28 marca 2022 roku;

3. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę przez oskarżonego K. G. (1) (G.) na rzecz pokrzywdzonego A. N. kwoty 3.557,52 (słownie: trzy tysiące pięćset pięćdziesiąt siedem złotych 52/100 groszy) złotych tytułem odszkodowania oraz kwoty 30 000 (słownie: trzydziestu tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

4. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 619 § 1 k.p.k. w zw. z § 17 ust. 2 pkt 5 w zw. z § 20 w zw. z § 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 18) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata R. W. kwotę 1.260 (słownie: tysiąc dwieście sześćdziesiąt) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu, powiększoną o należny podatek od towarów i usług;

5. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. zasądza od oskarżonego K. G. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 600 (słownie: sześćset) złotych tytułem opłaty oraz obciąża go pozostałymi kosztami sądowymi w kwocie 8.296,04 (słownie: osiem tysięcy dwieście dziewięćdziesiąt sześć złotych 4/100 groszy) złotych.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	<i>XII K 241/21</i>	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			

1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1	K. G. (1)	<p>w dniu 31 maja 2021 r. w W., przy ulicy (...), działając w zamiarze bezpośrednim, usiłował spowodować u A. N. ciężki uszczerbek na zdrowiu pod postacią choroby realnie zagrażającej życiu, w ten sposób, że posługując się nieustaloną bronią śrutową postrzelił ww. pokrzywdzonego w okolice odcinka lędźwiowego kręgosłupa, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z przyczyn od niego niezależnych, wskutek czego A. N. doznał obrażeń ciała w postaci złamania górnej krawędzi masy bocznej lewej kości krzyżowej oraz złamania wyrostka poprzecznego lewego L5, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jego ciała na okres powyżej 7 dni, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k. w przeciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 20 sierpnia 2014 r. do 2 lipca 2018 r. kary czterech</p>	

		<p>lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Woli w Warszawie z dnia 24 listopada 2011 r. w sprawie o sygn. III K 553/09 za popełnienie umyślnego przestępstwa z art. 13§ 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.</p> <p><i>tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.</i></p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>K. G. (1) opuścił zakład karny w dniu 3 listopada 2018 roku. Pozostawał w związku małżeńskim z I. G., z którą ma dorosłą córkę. Jednocześnie od marca 2021 roku mieszkał w mieszkaniu przy ul. (...) lok. (...) w W. należącym do kolegi, który przebywał wówczas za granicą, chociaż jego żona i córka mieszkały w W. przy ul. (...). Spotykał się od kilku miesięcy z A. W. (1), koleżanką ze szkolnych lat, która odwiedzała go w zajmowanym mieszkaniu przy ul. (...). Była jego kochanką.</p> <p>W dniu 31 maja 2021 roku przebywał w mieszkaniu przy ul. (...)</p>	<p>Częściowo zeznania świadka A. W. (1)</p>	k. 219 – 222, k. 635 – 637v	

lok. (...) wraz z A. W. (1) i spożywał alkohol. Kochankowie pokłócili się. K. G. (1) miał pojechać do swojej żony i zawieść jej gotówkę na zakup klatki dla psa. A. W. (1) widząc jego stan zabrała mu gotówkę i schowała w swoim portfelu, następnie zamówiła około godziny 22:45 za pośrednictwem aplikacji B. taksówkę pod budynek przy ul. (...). Kurs przyjął obywatel T. A. N., który przyjechał czerwonym samochodem osobowym marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...). A. W. (1) zeszła do samochodu, gdy zauważała na aplikacji, iż czeka już pod zamówionym adresem. Kierowca upewnił się, że jest A., co potwierdziła i poprosiła by na nią poczekał, ponieważ musi wrócić po swoje rzeczy. Nie wsiadała do samochodu – rozmawiała z kierowcą przez okno pojazdu. Wróciła do mieszkania, w tym czasie do samochodu, korzystając z tylnych prawnych drzwi, wsiadł K. G. (1). A. N. widział jego twarz i tatuaże, ponieważ w samochodzie zapaliło się światło po otwarciu drzwi. Zauważył też w ręku pasażera broń. Oskarżony nie znał pokrzywdzonego, nie odezwał się do niego słowem, również kierowca nie nawiązał z nim jakiegokolwiek kontaktu werbalnego. K. G. (1) przesunął się z miejsca pasażera tuż za fotel

kierowcy i oddał jeden strzał kierując lufę do fotela kierowcy. Następnie bez słowa i sprawdzenia czy coś się stało pokrzywdzonemu wysiadł z samochodu i oddalił się w nieznanym kierunku. A. N. poczuł przeszywający ból i nie mógł się ruszyć. Za pośrednictwem aplikacji W. wysłał wiadomość głosową do swojego kolegi S. K., że ktoś go postrzelił z pneumatówki i nie może się ruszyć, poprosił go o pomoc i wysłał mu mapę ze swoją lokalizacją. Wkrótce na miejsce zdarzenia przybył S. K. wraz ze swoim kolegą F. S.. W zaparkowanym samochodzie zastali otwarte tylne drzwi po prawej stronie oraz A. N. siedzącego za kierownicą, który skarżył się na ból i brak czucia w nogach. Wezwali służby ratunkowe. W czasie oczekiwania na ich przybycia A. W. (1) trzykrotnie próbowała się skontaktować z kierowcą poprzez aplikację, ale ten z obawy o swoje zdrowie i życie nie odbierał tych telefonów.

Po zdarzeniu oskarżony wraz z A. W. (1) w dniach 1 czerwca 2021 roku – 3 czerwca 2022 roku przebywali w hotelu (...) przy al. (...). K. G. (1) nie mówił jej co zrobił. Po drodze wyrzucił broń, z której oddał strzał do pokrzywdzonego.

<p>W dniu 19 czerwca 2021 roku doszło do zatrzymania obydwójga w mieszkaniu przy ul. (...) w W.. K. G. (1) został poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu z wynikiem 1,05 mg/k godz. 16:47 i 1,07 mg/l godz. 16:50.</p> <p>Pokrzywdzony na okazanej mu tablicy poglądowej rozpoznał wizerunek K. G. (1) jako mężczyzny, który do niego strzelał.</p>			
<p>Częściowo wyjaśnienia oskarżonego</p>	<p>k. 229 – 231, k. 239, k. 403 – 405, k.631v – 633v, k. 634, k. 635, k.652v</p>		
<p>Zeznania pokrzywdzonego A. N.</p>	<p>k. 49 – 51, k. 209 – 210, k. 272 – 273, k. 649v, k.650v – 652v</p>		
<p>Zeznania świadka S. K.</p>	<p>k. 16 – 18, k. 650 – 650v</p>		
<p>Zeznania świadka F. S.</p>	<p>k. 35 – 36</p>		
<p>Zeznania świadka K. G. (2)</p>	<p>k. 119 – 120, k. 664 – 665</p>		
<p>Wydruk fotografii z bronią</p>	<p>k. 630</p>		
<p>Kserokopie zabezpieczonej w sprawie korespondencji pomiędzy oskarżonym a A. W. (1)</p>	<p>k. 552 – 573, k. 608 – 623</p>		
<p>Opinia z zakresu badań genetycznych</p>	<p>k. 450 – 455</p>		

Protokół oględzin miejsca zdarzenia	k. 24 – 25		
Protokół oględzin samochodu wraz z dokumentacją fotograficzną	k. 45 – 48, k. 277 – 284v, k. 288 – 294		
Korespondencja mailowa z hotelem (...)	k. 338 – 339		
Protokół badania stanu trzeźwości wraz ze świadectwem wzorcowania	k. 89, k. 90		
Protokół zatrzymania K. G. (1)	k. 83 – 84		
Protokół zatrzymania A. W. (1)	k. 87		
Protokół okazania wizerunku	k. 214 – 217		
Pokrzywdzony został przewieziony do Wojskowego Instytutu Medycznego przy ul. (...) w W., gdzie stwierdzono u niego ranę postrzałową wlotową kręgosłupa w odcinku lędźwiowym i brak rany wylotowej. Rana wlotowa znajdowała się na wysokości trzonu kości L5 w linii przykręgosłupowej lewej. Schodzący kanał pocisku przebiegał skośnie w przód – dół i bocznie między brzuścem mięśnia lędźwiowego większego lewego a brzuścem mięśnia biodrowego lewego i częściowo	Dokumentacja medyczna pokrzywdzonego	k. 125 – 204, k. 211 – 213v	

sięgając brzuśca mięśnia biodrowo – lędźwiowego tuż za więzadłem pachwinowym. Pocisk uległ defragmentacji do postaci licznych drobnych ciał metalicznych o średnicy max. 1 mm zlokalizowanych na całej długości kanału postrzału. W badaniu tomografii komputerowej stwierdzono niewielkie odłamki w mięśniach biodrowym, lędźwiowym większym i biodrowo lędźwiowym. Złamaniu uległa górna krawędź masy bocznej lewej kości krzyżowej oraz wyrostek poprzeczny lewy L5.

Pokrzywdzony opuścił szpital w dniu 4 czerwca 2021 roku. Wojskowy Instytut Medyczny wobec okoliczności, iż A. N. był osobą nieuprawnioną do bezpłatnych świadczeń opieki zdrowotnej, wystawił mu fakturę VAT nr (...) za usługi medyczne na łączną kwotę 3.557,52 złotych, która do chwili obecnej nie została przez pokrzywdzonego uregulowana.

Z opinii wydanych przez biegłego sądowego z zakresu chirurgii i chirurgii naczyniowej wynika, że zdiagnozowane w szpitalu u pokrzywdzonego obrażenia mogły powstać w miejscu i czasie oraz okolicznościach zawartych w aktach sprawy. Obrażenia te miały

charakter obrażeń
średnich i skutkowały
naruszeniem czynności
narządu ciała na okres
dłuższy niż 7 dni. Biegły
podkreślił, że obrażenia te
naraziły pokrzywdzonego
na bezpośrednie
niebezpieczeństwo utraty
życia lub ciężkiego
uszczerbku na zdrowiu. W
kolejnej opinii, wydanej
po opuszczeniu szpitala
przez pokrzywdzonego
i jego ponownego
przesłuchania, biegły
podtrzymał
dotychczasową opinię i
dodał, że postrzał z
nieustalonej jednostki
broni w okolicy kręgosłupa
nie spowodowało u
pokrzywdzonego ciężkiego
uszczerbku na zdrowiu.
Doznanie w wyniku
postrzału obrażenia
skutkowały naruszeniem
czynności ciała, których
skutki dla stanu zdrowia
mając obecnie charakter
stabilny i nie mają
tendencji do nieokreślonej
progresji. Biegły nie
stwierdził możliwości
takiego pogorszenia stanu
zdrowia pokrzywdzonego,
który mógłby skutkować
powstaniem choroby
realnie zagrażającej życiu,
ewentualnego trwałego
kalectwa, czy całkowitej
albo znacznej trwałej
niezdolności do podjęcia
pracy w wykonywanym
dotychczas zawodzie
kierowcy.

Do chwili obecnej
pokrzywdzony odczuwa
negatywne skutki

<p>postrzału. Już nie pracuje jako kierowca, ponieważ nie mógł długo siedzieć.</p>			
<p>Opinie biegłego z zakresu chirurgii dr n. med. J. P. (1)</p>	<p>k. 206 – 207, k. 299 – 301, 634v</p>		
<p>Zeznania pokrzywdzonego A. N.</p>	<p>k. 49 – 51, k. 209 – 210, k. 272 – 273, k. 649v, k.650v – 652v</p>		
<p>Z opinii biegłych lekarzy psychiatrów wynika, że w czasie zarzucanego mu czynu oskarżony miał zachowaną zdolność rozpoznania ich znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem i poczytalność oskarżonego nie budzi wątpliwości.</p> <p>Oskarżony był uprzednio wielokrotnie karany, m.in.:</p> <ul style="list-style-type: none"> • wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 31 marca 1999 roku wydanego w sprawie o sygn. akt VIII K 230/98 za czyny popełnione: • w dniu 19 czerwca 1996 roku wyczerpujący znamiona z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k., art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności, • w dniu 19 czerwca 1996 roku 	<p>Opinia o oskarżonym z jednostki penitencjarnej wraz z informacją o pobytach i orzeczeniach</p>	<p>k. 580 – 583</p>	

wyczerpujący
znamiona art. 13 §
1 k.k. w zw. z art.
282 k.k. na karę
1 roku pozbawienia
wolności,

wymierzając za nie karę
łącną 3 lat pozbawienia
wolności, na poczet
której zaliczono okresy
rzeczywistego
pozbawienia wolności

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Pruszkowie z dnia 22 listopada 2004 roku wydanego w sprawie o sygn. akt II K 483/02, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 21 listopada 2005 roku w sprawie o sygn. akt X Ka 588/05 za czyn popełniony w dniu 2 czerwca 2000 roku wyczerpujący znamiona art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 5 lat pozbawienia wolności, na której poczet zaliczono okres tymczasowego aresztowania od dnia 11.08.2000 roku
- wyrokiem Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 2 listopada 2011 roku wydanego w sprawie o sygn. akt II K 185/09, częściowo zmienionym

wyrokiem Sądu
Apelacyjnego w
Katowicach z dnia 23
maja 212 roku, sygn.
akt II AKa 126/12, za
czyny popełnione:

- w okresie od 1999 roku do sierpnia 2000 roku wyczerpujący znamiona art. 258 § 2 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności,
- w lutym 2000 roku wyczerpujący znamiona art. 282 k.k., art. 252 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 18.04.2010 roku) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 64 § 1 k.k. na karę 4 lat pozbawienia wolności i kary grzywny wysokości 150 stawek dziennych po 200 złotych każda,
- w lipcu 2000 roku wyczerpujący znamiona art. 281 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 64 § 1 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych po 200 złotych każda,

wymierzając za nie karę łączną 5 lat pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres rzeczywistego

pozbawienia wolności od dnia 16 sierpnia 2010 roku do dnia 22 grudnia 2010 roku i karę łączną grzywny w wysokości 250 stawek dziennych po 200 złotych każda

- wyrok łącznym Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 17 stycznia 2013 roku, sygn. akt II K 138/12, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 16 maja 2013 roku, sygn. akt II AKa 152/13, na karę łączną 7 lat pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w połączonych sprawach
- wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Woli w Warszawie z dnia 24 listopada 2011 roku wydanego w sprawie o sygn. akt III K 553/09 za czyn popełniony w okresie od dnia 1 lutego 2009 roku do dnia 5 lutego 2009 roku wyczerpującego znamiona art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 4 lat pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono mu

okres pozbawienia wolności od dnia 5 lutego 2009 roku do dnia 16 sierpnia 2010 roku.			
Karę pozbawienia wolności K. G. (1) odbywał w okresie od dnia 20 sierpnia 2014 roku do dnia 2 lipca 2018 roku.			
Karta karna	k. 363 – 364		
Odpisy wyroków	k. 314 – 315, k. 316, k. 319 – 321, k. 366 – 367, k. 368 – 371, k. 372, k. 373, k. 384		
Wywiad środowiskowy dot. oskarżonego	k. 447		
Opinia psychologiczna	k. 392 – 395		
Opinie psychiatryczne	k. 325 – 327, k. 459 – 461		
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
---	-----	-----	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	
2. OCena DOWÓDÓW			

<p>2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach uznania dowodu</p>	
	<p>Zeznania pokrzywdzonego A. N.</p>	<p>W rozpoznawanej sprawie jedynym bezpośrednim świadkiem strzału, który padł był oprócz oskarżonego, który swoją wersją wydarzeń przedstawił dopiero podczas rozprawy, był pokrzywdzony.</p> <p>Relacja A. N. jest logiczna, spójna i konsekwentna. Sąd wziął pod uwagę, iż w toku postępowania sądowego, dopiero po zapewnieniu pokrzywdzonemu pomocy tłumacza języka tadżyckiego, którym świadek się posługuje, była możliwość odebrania pełnej wersji wydarzeń z tego dnia. W toku postępowania przygotowawczego świadek był przesłuchiwany w obecności tłumacza języka rosyjskiego, chociaż zaznaczał, iż posługuje się językiem perskim i tadżyckim, stąd też pewne nieścisłości co do podawanych przez pokrzywdzonego zdarzeń.</p> <p>Pokrzywdzony bez żadnych wątpliwości na okazanej mu w dniu 19 czerwca 2021 roku tablicy poglądowej rozpoznał K.</p>	

G. (1) jako mężczyznę, który strzelał do niego w taksówce w dniu 31 maja 2021 roku. Nie rozpoznał natomiast pośród okazanych mu zdjęć wizerunku kobiety.

A. N. podał, że rzezonego dnia przyjął zamówienie, za które miała być płatność gotówką. Przyjechał na ul. (...) i czekał. Kobieta, która podeszła do samochodu zapytała czy jest z B. i kazała mu czekać, następnie gdzieś sobie poszła. Po chwili do samochodu wsiadł z tyłu od strony miejsca pasażera oskarżony. Pokrzywdzony opisał dokładnie jego wygląd, tatuaże. Wskazał, że wsiadając do samochodu miał już w ręku pistolet – długi, metalowy, z długą lufą. Przesunął się z miejsca pasażera za miejsce kierowcy, oddał strzał do pokrzywdzonego i wyszedł. Nic nie mówił, ani przed, ani po oddaniu strzału do pokrzywdzonego. W samochodzie było szaro od dymu z wystrzału. Pokrzywdzony opisał wygląd oskarżonego tego dnia, gdyż wsiadając zapaliło się światło w samochodzie. Później pokrzywdzony skontaktował się ze znajomymi i K. S. przyjechał po niego z kolegą. Po oddaniu strzału nie czuł nic od pasa w dół, nie mógł ruszać nogami. Później ta A.

dzwoniła na aplikację 3 – 4 razy, ale pokrzywdzony nie odbierał, obawiał się, że da im znać, że żyje – wołał, by myśleli, że umarł. Pokrzywdzony wskazał, że z uwagi na brak ubezpieczenia, szpital żąda od niego pieniędzy za leczenie. Obecnie fizycznie już czuje się dobrze. Dochodził do zdrowia około 3 miesięcy.

Zauważyć należy, że pokrzywdzony po raz pierwszy został przesłuchany w Szpitalu (...) przy ul. (...) w W. w dniu 2 czerwca 2021 roku o godz. 12:10. Zeznania złożone przez niego zasługiwały na wiarę w zakresie ilości osób uczestniczących w zdarzeniu, faktu jego postrzelenia. Podczas rozprawy prostował nieścisłości w protokole przesłuchania, które wynikały z tłumaczenia. Pomimo dostrzeżonych mankamentów przesłuchania pokrzywdzonego na etapie postępowania przygotowawczego, wynikających li tylko z nieprawidłowego doboru tłumacza, zeznania A. N. zasługują na przyznanie im przymiotu wiarygodności. Zeznania były spontaniczne i logiczne, świadek przedstawił to co zapamiętał z przebiegu zdarzenia i jego chronologię, która co do zasady koreluje

		<p>częściowo w tym zakresie wiarygodnymi zeznaniami A. W. (1) i wyjaśnieniami oskarżonego. Sąd nie znalazł podstaw do podważania wersji wydarzeń przedstawionych przez pokrzywdzonego, czy też wskazania na K. G. (1) jako sprawcę, gdyż A. N. nie znał ani oskarżonego, ani A. W. (1), stąd nie miał powodów by zeznawać niezgodnie z prawdą. Jego depozycje znajdują również potwierdzenie w wynikach badań DNA, które potwierdziły, że na próbce dowodowej pobranej z klamki drzwi tylnych prawych znajduje się materiał zawierający DNA oskarżonego.</p>	
	Zeznania świadka K. G. (2) (funkcjonariusz Policji)	Na wiarę zasługiwały zeznania świadka – K. G. (2) funkcjonariusza Policji, który przeprowadzał czynności z A. W. (1). Świadek zeznawał na okoliczności jego pracy zawodowej oraz czynności przeprowadzanych z A. W. (1). Zaprzeczył, aby stosował przemoc psychiczną bądź fizyczną wobec świadka. W ocenie Sądu, świadek nie miał motywu, aby przekazywać fakty niezgodne z prawdą. Z kolei oskarżonemu zależało, aby przedstawić, iż zeznania A. W. (1), że obawia się go miały zostać wymuszone	

		przez przesłuchujących ją funkcjonariuszy Policji.	
	Zeznania świadków S. K. i F. S.	Na przymiot wiarygodności zasługiwał zeznania świadków S. K. i F. S., którzy przybyli na miejsce zdarzenia po zawiadomieniu S. K. za pośrednictwem aplikacji W. przez pokrzywdzonego, że ktoś postrzelił go z pistoletu pneumatycznego i nie może się ruszyć. Świadkowie zastali pokrzywdzonego w samochodzie, w którym były otwarte tylne prawe drzwi. A. N. skarżył się na ból i brak czucia w nogach. S. K. zawiadomił telefonicznie służby ratunkowe. Trakcie oczekiwania na przyjazd pogotowania A. W. (1) trzykrotnie próbowała się telefonicznie skontaktować z pokrzywdzonym, ale nie odbierał on połączeń. Pokrzywdzony przekazał S. K., że kurs zamówiła kobieta o imieniu A. i że kazała mu poczekać.	
	Opinie psychologiczna i psychiatryczne	Za własne Sąd uznał wnioski opinii biegłych lekarzy psychiatrów i psychologa dotyczące oskarżonego. Biegli posiadający specjalistyczną wiedzę dokonali badania K. G. (1), a następnie wydali szczegółowe opinie, wyczerpująco argumentując postawione tezy.	

	<p>Pozostałe dokumenty zgromadzone w aktach sprawy</p>	<p>Dokumenty w postaci protokołów oględzin miejsca zdarzenia, samochodu należącego do pokrzywdzonego, protokołów zatrzymania rzeczy, przeszukania, oględzin zapisów z monitoringu, tablic poglądowych, protokołu okazania, wywiad środowiskowy, danych o karalności, odpisów wyroków zostały sporządzone przez uprawnione osoby, zgodnie z obowiązującymi przepisami. Ich treść nie budzi wątpliwości Sądu. Nie zostały one zakwestionowane przez żadną ze stron postępowania.</p> <p>Podobnie w całości jako nie budzącą wątpliwości Sądu należało uznać dokumentację medyczną pokrzywdzonego, nadesłaną ze szpitala.</p>	
	<p>Częściowo zeznania A. W. (1)</p>	<p>Za polegające na prawdzie Sąd uznał zeznania świadka, które był bezsprzeczne w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, a więc fakt zamówienia kursu za pośrednictwem aplikacji (...), przyjęcia zlecenia przez pokrzywdzonego, podejścia świadka do samochodu i poproszenia o oczekiwanie na nią, próby skontaktowania się ponownie kilkakrotnie z kierowcą, spożywanie alkoholu przez oskarżonego, który pod</p>	

		jego wpływem staje się agresywny, udanie się przez świadka i oskarżonego do hotelu, a także zabranie przez A. W. (1) pieniędzy od oskarżonego, aby przekazać je jego żonie na klatkę dla psa.	
	Opinia z zakresu badań genetycznych	Opinia ta nie była kwestionowana przez żadną ze stron. W ocenie Sądu, jest pełna, jasna i zupełna. Zdaniem Sądu, opinia ta jest w pełni miarodajna, oparta na posiadanych przez biegłego wiadomościach specjalnych i Sąd przyjął jej wnioski za własne. Potwierdza jednocześnie, iż oskarżony przebywał w przedmiotowym samochodzie, bowiem ślady DNA stanowią indywidualne, przypisane wyłącznie jednej osobie cechy i różnią się między sobą nawet u osób spokrewnionych, co wyklucza sprawstwo innej osoby niż oskarżony.	
	Opinie biegłego z zakresu chirurgii	Sąd uwzględnił sporządzone opinie sądowo – lekarskie biegłego dr n. med. J. P. (2), jako że były jasne, konkretne i rzeczowe. Przy dokonywaniu ustaleń faktycznych uwzględniono również obszerną dokumentację medyczną pokrzywdzonego, która korespondowała z wnioskami biegłego. Odnosząc się do opinii sądowo-lekarskich należy	

		stwierdzić, iż nie wzbudziły one wątpliwości Sądu, a wnioski w nich zawarte zasługują na pełną aprobatę.	
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	Wyjaśnienia oskarżonego K. G. (1)	Oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień. Dopiero podczas rozprawy głównej przedstawił własną wersję przebiegu zdarzeń z dnia 31 maja 2021 roku. Przyznał, że tego dnia spożywał alkohol, miał zawieść żonie pieniądze na klatkę dla psa. A. W. (1), jego kochanka, zamówiła taksówkę, ponieważ nie chciała by jechał pod wpływem alkoholu. Posprzeczali się. Kiedy wyszedł za nią widział jak podchodzi do samochodu, rozmawia i wchodzi z powrotem do klatki, więc było to dla niego oczywiste, że jest to zamówiona taksówka. Wsiadł do taksówki, przesuając się na siedzeniu za kierowca chciał przełożyć pistolet,	

który miał ze sobą w celach obronnych z kieszeni zewnętrznej do kieszeni środkowej, wewnętrznej. W trakcie tej czynności broń wypaliła. Oskarżony wystraszył się huk i wysiadł. Kiedy zobaczył A. W. (1) podszedł do niej i powiedział, że taksówka odjechała, gdyż nie chciał kłótni. Poszli złapać inną taksówkę i pojechali. Wskazał, że użytą broń śrutową wyrzucił gdzieś po drodze. Kupił ją dwa tygodnie, może miesiąc wcześniej. Była to broń śrutowa bez pozwolenia, za około 1.000 złotych – płacił gotówką. Broń wystrzeliła tylko raz. Nie miał zamiaru nikomu zrobić krzywdy. Nawet nie przypuszczał, że kierowcy mogło się coś stać – po prostu wystraszył się i wysiadł. Pojechali do hotelu, gdyż miał się przespać i dopiero rano pojechać do żony. Rano znowu zaczął pić w hotelu – nie pamiętał, czy był tam dobę czy dwie. Oskarżony przyznał, że kierowca nie rozmawiał z nim, ani się nie odwrócił, nie słyszał też żadnego krzyku ludzkiego. To był moment. Zaprzeczył też by groził A. W. (1). Wskazał, że nie przekazał pieniędzy żonie na klatkę dla psa – musiała to zrobić A. W. (1) lub ktoś inny.

Przedstawiona przez
oskarżonego wersja
wydarzeń, w świetle
pozostałych
zgromadzonych i

przeprowadzonych dowodów została negatywnie zweryfikowana przez Sąd orzekający.

Pokrzywdzony A. N. wskazał, że oskarżony nie miał żadnej kurtki czy bluzy, zatem nie mógł przekładać broni, która mimowolnie by wypaliła (zob. k. 651). Zresztą nie ma możliwości by ktokolwiek z legalnego źródła – a w takim zakupie miał dokonać oskarżony – sprzedał mu nabitą broń, nawet kapiszonami. Oznacza to, iż oskarżony posiadał nabitą broń, gotową do strzału. Pokrzywdzony dokładnie opisał oskarżonego, nadto rozpoznał go na okazanej tablicy pogładowej. Sąd nie znalazł podstaw, aby nie dać wiary tej relacji.

Wskazać należy, że to nie oskarżony miał pieniądze, ale A. W. (1) miała je w swoim portfelu (zob. k. 636), stąd nie sposób uznać, iż K. G. (1) miał się czuć zagrożony, że ktoś go napadnie. W szczególności, iż widział, że świadek rozmawia z kierowcą zamówionej taksówki (...) to poszedł do swojego samochodu, skąd wyciągnął broń.

Brak było jakiegokolwiek uzasadnienia, aby oskarżony wraz ze swoją kochanką musieli udać się do hotelu, zamiast zostać – jak dotychczas

w mieszkaniu znajomego oskarżonego przy ul. (...). Okoliczność ta, iż oskarżony chciał mieć bliżej do żony by przekazać jej pieniądze daje kłam temu, że faktycznie tego nie uczynił tylko spożywał kolejnego dnia alkohol, jak sam wyjaśnił. Oskarżony bezsprzecznie ukrywał się, obawiając się zatrzymania przez Policję, co oznacza, iż doskonale zdawał sobie sprawę z tego co zrobił.

Wyrzucenie broni – skoro była to broń śrutowa, na którą nie było wymagane pozwolenie, zaś oskarżony jak sam twierdził uznał, że nic się nie stało oprócz huku, który go wystraszył, gdyż „nie słyszałem żadnego krzyku ludzkiego” (k. 632) to nie było powodu, aby pozbywać się tej jednostki broni. Jak wskazał oskarżony – poszli złapać inną taksówkę. Nie zainteresował się nawet czy tamta taksówka stoi, czy nic się nie stało kierowcy, mając świadomość, iż do wystrzału doszło tuż za siedzeniem kierowcy. Co więcej powiedział swojej kochance, że taksówka odjechała „bo nie chciałem klótni z A., że przez głupotę będą jakieś problemy” (k. 631v – 632), zatem zdawał sobie sprawę, że coś się stało. Oskarżony również nie pierwszy raz miał do czynienia z bronią (zob. karta karna i wyroki skazujące), zatem

		<p>z pewnością wiedział jak się z nią prawidłowo posługiwać. Wątpliwe jest, aby wystraszył się huk.</p> <p>Jego wyjaśnienia, kwestionującego swoje sprawstwo, z zamiarem bezpośrednim, w konfrontacji z materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie, nie znajdują zatem potwierdzenia.</p>	
	<p>Zeznania świadka A. W. (1)</p>	<p>Sąd z ostrożnością podszedł do zeznań A. W. (1), mając na względzie charakter relacji, jaka łączy ją z oskarżonym, o czym świadczy zabezpieczona i skserowana korespondencja, a także treść składanych przez nią zeznań przed Sądem i postawa jej ciała oraz inne, niewerbalne gesty, które Sąd mógł ocenić podczas bezpośredniego przesłuchania. W ocenie Sądu, świadek zeznając przed Sądem starała się wykazać, iż nie obawia się oskarżonego i jest on niemal aniołem, mimo spożywania alkoholu, zaś agresywne zachowanie ma przejawiać się szybkim chodzeniu, rzucaniu zapalniczką, papierosami (k. 637). Oczywistym jest, że świadek chciała przedstawić kochanka w dobrym świetle, zaś postrzelenie pokrzywdzonego przedstawić zgodnie z</p>	

obraną przez oskarżonego linią obrony – jak nieszczęśliwy wypadek. Z kolei wywód świadka, że pojechała z K. G. (1) do hotelu, ponieważ się pokłócili i nie chciała, by jej ojciec widział ją zapłakaną (kobietę w wieku 48 lat) jawi się jako nieudolna próba wytłumaczenia się ukrywania się przez oskarżonego. W szczególności, iż brak było jakichkolwiek podstaw do tego by A. W. (1) nie mogła wrócić z oskarżonym do mieszkania przy ul. (...).

W postępowaniu przygotowawczym świadek była przesłuchiwana przez prokurator, która nie zastraszala jej i wówczas świadek mówiła, że obawia się oskarżonego i jego znajomych, że groził jej, że jak od niego odejdzie to zrobić coś sobie i jej. Zeznania świadka składane podczas rozprawy ocenić można jedynie jako wysoce naiwne w swej treści. Nastawione na próbę „wybielenia” oskarżonego i przedstawienia go w korzystnym świetle. Wskazała, że nie bała się oskarżonego, ale o jego zdrowie (k. 637), jednak w końcu przyznała, że prosiła prokurator by mogła tak wyjść z budynku, żeby nie spotkać oskarżonego, ponieważ się go boi (k. 637v).

		Wobec powyższego zeznania świadka w tym zakresie nasuwają określone wątpliwości co do jej wiarygodności.	
	Zeznania świadka I. G.	Zeznania świadka I. G., żony oskarżonego, nic nie wniosły do sprawy, ponieważ świadek nic nie wiedziała na temat zdarzenia. Świadek zeznała na temat relacji z mężem. Wskazała, że kupiła klatkę dla psa za wspólne pieniądze, część środków przekazał jej mąż, ale nie pamiętała kiedy. Nic nie wiedziała o tym by jej mąż posiadał broń pneumatyczną, śrutową, palną.	
	Zeznania świadków M. S. (1) i M. S. (2)	M. S. (2) nie pamiętał, aby meldował oskarżonego i A. W. (1) w hotelu (...) z uwagi na upływ czasu i ilość gości w hotelu. Nie był w stanie podać jakichkolwiek danych na ich temat. M. S. (1) zna A. W. (1) i K. G. (1) jako sąsiadów, nic nie wie o zdarzeniu – słyszała o nim od innych sąsiadów na podwórku koło trzepaka. Zeznania tych świadków nic nie wniosły do sprawy. Nic nie wiedzieli na temat zdarzenia i roli oskarżonego w nim.	
	Opinia z zakresu badań daktyloskopijnych	W sprawie powołano także biegłego z zakresu daktyloskopii celem przeprowadzenia badania śladów	

		<p>zabezpieczonych w toku postępowania. Biegły w sporządzonej opinii stwierdził , iż dowodowe odwzorowania linii papilarnych utrwalone na foliach ŚLAD nr 1 lit. a, ŚLAD nr 3 lit a, ŚLAD nr 5 lit a, b, c, ŚLAD nr 6 lit. a, b, ŚLAD nr 7 lit. a (ogłędziny zewnętrzne), ŚLAD nr 5 lit a (ogłędziny wewnętrzne) nie pochodzą od palców rąk i dłoni osób, których karty daktyloskopijne i chejroskopijne nadesłano jako materiał porównawczy.</p> <p>Nadto dowodowe odwzorowania linii papilarnych utrwalone na folii ŚLAD nr 6 (ogłędziny wewnętrzne) nie nadają się do identyfikacji indywidualnej.</p>	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	1	K. G. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w			

**zw. z art. 11 § 2 k.k. w
zw. z art. 64 § 2 k.k.**

W oparciu o tak zgromadzone i ocenione dowody, Sąd uznał oskarżonego K. G. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, wyczerpującego znamiona art. art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

W ocenie Sądu, przedstawione okoliczności musiały doprowadzić do jednego, logicznego i bezsprzecznego wniosku, iż osobą, która oddała strzał do pokrzywdzonego przez siedzenie kierowcy był K. G. (1). Była to okoliczność przyznana zarówno przez oskarżonego, jak i pokrzywdzonego – bezpośrednich uczestników zdarzenia. Podobnie z uznanych w tej części za wiarygodne zeznań A. W. (1) wynika, iż nie była obecna przy zdarzeniu, zaś od samochodu odeszła po tym jak poprosiła by kierowca chwilę poczekał.

Oskarżony musiał oddać strzał z broni – nieustalonej i nieodnalezionej – której konstrukcja umożliwiała miotanie pocisków w wyniku spalania materiału prochowego, gdyż pokrzywdzony wskazał,

że w samochodzie po wystrzale zrobiło się ciemno i czuć było zapach prochu.

W związku z tym, że oskarżony posiada osobowość ukształtowaną nieprawidłowo z tendencją do reagowania impulsywnego, agresywnego pod różną postacią czy to słowną czy fizyczną a tego dnia był wzburzony i agresywny, nie chciał by A. W. wyjechała z mieszkania gdyż obawiał się, że będzie to równoznaczne z zakończeniem ich związku, po zorientowaniu się, że kierowca taksówki czeka na A. W. (1), wsiadł do taksówki z bronią śrutową, oddał strzał w stronę kierowcy co faktycznie uniemożliwiło A. W. (1) skorzystanie z jej usług.

Okoliczności zdarzenia i oddania strzału wskazują, że oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim, gdyż oskarżony wsiadł do samochodu pokrzywdzonego, przesiadł się na miejsce tuż za fotelem kierowcy i od razu strzelił z bardzo bliskiej odległości, z premedytacją w pokrzywdzonego siedzącego przed nim. Wyraźnie podkreślić należy, że oskarżony bez żadnego powodu strzelił do pokrzywdzonego, jak sam przyznał A. N. nie odezwał się do niego, nie

znał go, oddał strzał z bardzo bliskiej odległości i to w newralgiczną część ciała, jaką jest tułów, gdzie znajdują się istotne dla życia człowieka organy. Podkreślił to biegły podczas składania ustnej opinii „Dostał strzał, trudno powiedzieć ile razy, w okolice lędźwiową, taki postrzał mógł być dla niego bardzo niebezpieczny, to są obrażenia przykręgosłupowe, czyli okolice dobrze unerwione [...] Postrzał w okolice przykręgosłupowe jest o tyle niebezpieczny, że może dojść do uszkodzenia struktur, które powodują i mogą skutkować porażeniem kończyn dolnych już do końca życia oraz porażenia zwieraczy.” (k. 634v).

Tym samym oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k., albowiem oddany przez niego w kierunku pokrzywdzonego A. N. strzał spowodował złamanie górnej krawędzi masy bocznej lewej kości krzyżowej oraz złamania wyrostka poprzecznego lewego L5, które to obrażenia, zgodnie z opinią biegłego z zakresu chirurgii naraziły go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, mając na względzie oddanie strzału w okolice

łędźwiowe. Doznane obrażenia miały charakter obrażeń średnich, skutkujących naruszeniem czynności narządu ciała na okres dłuższy niż 7 dni. Przy przestępstwach przeciwko życiu i zdrowiu w orzecznictwie wskazuje się, że zamiar sprawcy może przyjmować postać tzw. zamiaru ogólnego, przy którym sprawca powinien uświadamiać sobie przynajmniej możliwość spowodowania swoim zachowaniem ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, lecz dokładna postać zadanych obrażeń nie musi być sprecyzowana w jego świadomości. Zatem zamiar ogólny obejmuje faktyczne skutki będące wynikiem zadawanych umyślnie obrażeń (zob. wyr. SA w Łodzi z 26.2.2002 r., II Aka 18/02 czy wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 29.11.2013 r., II Aka 388/13) W takiej sytuacji nie zachodzi konieczność ustalenia, że sama postać ciężkiego uszczerbku musiała być precyzyjnie skonkretyzowana w świadomości sprawcy. Zgodnie z wyrokiem Sadu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2011 r. w sprawie II KK 188/10, a który to pogląd Sąd popiera, stwierdzono: "nie budzi wątpliwości, że przyjmowanie tzw. zamiaru ogólnego przy

przestępstwach przeciwko życiu i zdrowiu wymaga, gdy chodzi o art. 156 § 1 KK, aby zamiar sprawcy obejmował nie jakiegokolwiek naruszenie czynności narządów ciała lub rozstrój zdrowia, ale w aspekcie choćby ewentualnym ciężki uszczerbek na zdrowiu, w tym wynikający np. ze sposobu działania sprawcy. Ponadto między zachowaniem sprawcy a tym skutkiem musi istnieć związek przyczynowy, choć oczywiście nie jest wymagane uświadomienie sobie przez niego dokładnego przebiegu tego związku". Zdaniem Sądu oskarżony oddając strzał z broni śrutowej w okolice dolnej części pleców pokrzywdzonego musiał obejmować swoją świadomością przynajmniej możliwość spowodowania swoim zachowaniem ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, in concreto w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, z tym wszak, że sama postać ciężkiego uszczerbku mogła nie być sprecyzowana w jego świadomości, a zamiar ten miał postać tzw. zamiaru ogólnego. Wskazuje to na zamiar nie tylko obejmujący jakiegokolwiek naruszenie czynności narządów ciała u pokrzywdzonego lub rozstroju jego zdrowia, lecz spowodowania u niego ciężkiego

uszczerbku na zdrowiu. To, że nie doszło do rozwinięcia się u pokrzywdzonego choroby realnie zagrażającej życiu nie wynikało z zachowania oskarżonego lecz z okoliczności od niego niezależnych, zatem doszło do usiłowania popełnienia zbrodni z art. 156§1 pkt 2 kk.

Wobec ustalenia takich okoliczności, w tym tego, że do oddania strzału doszło w okolicznościach opisanych przez pokrzywdzonego, nie zaś oskarżonego, brak jest podstaw do przyjęcia, postulowanej przez jego obrońcę, kwalifikacji prawnej z art. 156§2 kk.

Oskarżony dopuścił się tego czynu w warunkach art. 64 § 2 k.k., gdyż był uprzednio karany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Woli w Warszawie w sprawie o sygn. III K 553/09 za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 4 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od dnia 20 sierpnia 2014 roku do dnia 2 lipca 2018 roku.

Wina oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu nie budzi wątpliwości Sądu. Oskarżony oddał strzał w

kierunku nieuzbrojonego, nieznanego mu człowieka, przy czym pokrzywdzony w niczym nie sprowokował oskarżonego. Oskarżony, jak wynika z opinii biegłych, jest osobą w pełni poczytalną. Jeśli nawet w chwili zdarzenia był pod wpływem alkoholu to sam się nim odurzył, znając jego działanie. Nie zachodziła zatem żadna okoliczność wyłączająca winę oskarżonego. Z opinii psychologicznej wynika natomiast, że posiada on osobowość ukształtowaną nieprawidłowo, ma cechy osobowości impulsywnej, agresywnej, bez objawów psychotycznych, nie posiada umiejętności wglądu we własne mechanizmy zachowań, jest bezkrytyczny wobec własnego postępowania, jego zachowanie jest determinowane cechami osobowości, a nie występowaniem procesu psychotycznego.

#	1.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	-----	-----
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			

#	3.2. Warunkowe umorzenie postępowania	-----	-----

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
-----	-----		
#	3.3. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
-----	-----		
#	3.4. Uniewinnienie	-----	-----
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
-----	-----		
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
K. G. (1)	1	1	Kara 7 lat pozbawienia wolności Wymierzając karę Sąd wziął pod uwagę

wszystkie dyrektywne wymiary zawarte w art. 53 k.k.

Zachowanie K. G. (1), który bez jakiegokolwiek obiektywnego powodu wyciąga broń i strzela do innego człowieka, kierowcy B., mając za nic cudze życie i zdrowia, zasługuje na wyraźne potępienie.

Okolicznością niewątpliwie obciążającą jest również to, iż przypisany mu czyn, za który został skazany stanowi kontynuację jego demoralizującego stylu życia, gdyż nie jest to pierwszy, ani drugi, a kolejny już konflikt oskarżonego z prawem. Oskarżony przypisanego mu czynu dopuścił się będąc skazanym już uprzednio w warunkach art. 64 § 2 k.k. Jego linia życia wskazuje, że w sposób lekceważący podchodzi on do norm obowiązującego prawa, jak i ogólnoludzkich wartości moralnych i etycznych. To oznacza, iż dotychczas stosowane środki represji karnej nie wykształciły w nim właściwych postaw i winien on nadal przebywać w izolacji od społeczeństwa.

Jednocześnie Sąd nie znalazł okoliczności łagodzących po stronie oskarżonego. Wprawdzie oskarżony przeprosił pokrzywdzonego, jednak

			<p>Sąd odniósł wrażenie, iż nie było to szczerze, a obliczone na pomniejszenie grożącej mu kary.</p> <p>Karą sprawiedliwą w stosunku do oskarżonego, a jednocześnie uwzględniająca winę i społeczną szkodliwość przypisanego mu czynu, biorąc pod uwagę cele kary w zakresie społecznego oddziaływania będzie kara 7 lat pozbawienia wolności. Kara w tej wysokości realizuje również swoje cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do oskarżonego.</p> <p>Sąd wziął pod uwagę, iż opinii biegłych wynikało uzależnienie oskarżonego od alkoholu, co winno skutkować odbywaniem orzeczonej kary pozbawienia wolności w systemie terapeutycznym.</p>
K. G. (1)	2	1	<p>Na poczet orzeczonej oskarżonemu kary 7 lat pozbawienia wolności Sąd na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w przedmiotowej sprawie, tj. od dnia 18 czerwca 2021 roku godz. 16:00 do dnia 28 marca 2022 roku.</p>
K. G. (1)	3	art.46 § 1 k.k.	<p>Sąd orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz</p>

			<p>pokrzywdzonego A. N. kwoty 3.557,52 złotych tytułem odszkodowania, gdyż na taką kwotę Wojskowy Instytut Medyczny przy ul. (...) w W. wystawił mu fakturę VAT za leczenie spowodowane działaniem K. G. (1), gdyż pokrzywdzony nie posiadał ubezpieczenia zdrowotnego (k. 132 – koperta) i w dalszym ciągu dochodzi zapłaty tej kwoty od pokrzywdzonego, a także kwoty 30.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Sąd określił wysokość świadczenia uwzględniając sytuację finansową i możliwości zarobkowe oskarżonego, a także krzywdę jaką odniósł pokrzywdzony – nie tylko w wymiarze fizycznym, ale i psychicznym. Wysokość orzeczonej kwoty w sposób wyraźny pozwoli odczuć oskarżonemu, że także on musi ponieść negatywne konsekwencje swoje zachowania, pomimo wymierzonej mu kary pozbawienia wolności.</p>
<p>5. <i>1Inne</i> ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU</p>			
<p>Oskarżony</p>	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>
<p>----</p>	<p>-----</p>	<p>-----</p>	<p>-----</p>

1.6. inne zagadnienia		
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		

7. KOszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3	Sąd zasądził na rzecz adwokata R. W. kwotę 1.260 złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu, zgodnie z obowiązującymi przepisami, mając na względzie stopień skomplikowania sprawy oraz nakład pracy adwokata.	
4	Niewątpliwie wolą ustawodawcy, realizującą się w treści przepisu art. 626 § 1 k.p.k., jest ponoszenie przez osobę skazaną kosztów postępowania, które de facto swym przestępczym	

zachowaniem następnie wygenerowała. Sąd, mając przy tym na uwadze sytuację majątkową i możliwości zarobkowe H. G. wobec orzeczonej kary pozbawienia wolności, uznał, że uiszczenie opłaty w kwocie 600 złotych, zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. Nr 49, poz. 223), a także pozostałych kosztów sądowych w łącznej kwocie 8.296,04 złotych, nie będzie dla oskarżonego uciążliwe mimo wysokości orzeczonej kary pozbawienia wolności. Jednocześnie Sąd nie znalazł powodów, aby zwolnić oskarżonego od ich ponoszenia i obciążyć ich wysokością Skarb Państwa, zatem wszystkich obywateli.

6. **1Podpis**

sędzia Agnieszka
Wysokińska – Walczak